

Ólavsøkurøða lögmanns:

- STERKASTU RÓTINA TIL VÓNINA FINNI EG Í FÓLKINUM

Harra formaður, háttvirda Løgting og góðu froyingar!

»Antin – ella...«

Hesi bæði smáu orðini – »Antin – ella« – eru í so mongum karmurin um okkara lív.

Tí hvønn dag velja vit. Smá val, ið vit neyvan hugsa stórvegis um – men eisini stór val, ið hava avgerandi týdning og krevja, at vit hugsa væl um avleiðingarnar, áðrenn vit taka støðu.

Tí við valinum kemur eisini ábyrgdin.

Onkuntið velja vit einki. Gera einki. Men tað er eisini eitt val – og ábyrgdin av avleiðingunum er okkara – eisini tá.

Harra formaður!

Tann 17. november í 1990 var ein ruskutur vetrardagur í Klaksvík. Hesin dagurin stendur rimmarfastur í minninum, hóast 30 ár skjótt eru liðin.

Bara nakrar dagar frammanundan hevði eg fyllt 18 ár – og nú skuldi eg fyri allarfyrru ferð á lögtingsval.

Fetini niðan í KÍ-høllina vóru løtt. Løtan var hátiðarlig.

Eg var glaður um loksins at sleppa at velja, hvørji virði eg helt, okkara samfelag skuldi byggja á. Hvønn veg vit skuldu fara.

Eg var spentur og vónríkur.

Spentur og vónríkur var eg eisini, tá ið eg fyri fyra árum síðani tók við lögmansembætinum. Tá ið vit skipaðu samgongu, settu vit okkum stór mál og í felag gjørdur av, hvønn veg, vit skuldu fara.

Og nú valskeiðið er um at renna út, havi eg grundað yvir, hvussu vónin hevur tað í dag – nú fyra ár seinni.

Tað er eingin loyna, at fleiri baldrutar løtur hava verið. Tað slepst neyvan undan, tá ið tú stjórnar einum landi.

Kortini hava vit bygt á tey virðini, sum vit framvegis av heilum huga trúgva á. Og samstarvið hevur verið gott.

Eg kann tí lættliga leggja

© Jens Kr. Vang

hondina á hjartað og svara, at vónin framvegis er eins sterk – um ikki sterkari – enn fyri fyra árum síðani.

Sterkastu rótina til vónina finni eg í fólkinum. Eg havi sæð so mong dømi um, at tað í Føroya fólki býr eitt heilt serligt seiggi.

Vit eru trúföst, støðuföst og samhaldsföst.

Vit hjálpast at – og veita av okkara eintingum eina hond, tá ið á stendur.

So eg havi bjartar vónir.

Eisini til komandi val.

Eg veit, hvussu góðir froyingar eru við fólkaræðið. Sama, hvussu tað tørnar út, virða vit úrslitið treytaleyst. Eisini tá vit eru vónbrotin.

Hetta er eingin sjálvfylgja.

Tí eitt fólkaræði má røkjast. Treytin fyri, at tað virkar væl, eru virknir borgarar, sum skyna millum sjónarmiðini hjá flokkunum, og sum síðani taka støðu. Sum eru virknir í orðaskiftinum, fylgja við og eru á varðhaldi.

Av teimum 37.000, sum nú

hava valrætt, eru eini 3000 ung fólk, sum á fyrsta sinni skulu á lögtingsval. Og hvør veit? Møguliga fer eisini ein blaðungur komandi lögmaður við løttum fetum og bjartari vón á valstaðið.

Hartil eru tilflytarar, ið á fyrsta sinni skulu velja, og úti-setar, ið seinastu fyra árinu eru fluttir heimaftur.

Komandi vikurnar fáa tey høvi at fylgja valstríðnum og síggja, hvørji »antin-ella« eru at velja ímillum.

Harra formaður!

Á seinasta vali var úrslitið greitt. Froyingar valdu eina nýggja kós. Eina kós móti einum nútímans samfelag við javnbjóðis rættindum fyri øll. Eina kós, sum skuldi fáa valdið og virðini út til fólkið aftur.

Ta kósina hava vit hildið. Virðini koma nú nógv betur øllum froyingum til góðar,

heldur enn at savnast á fáum hondum.

Samfelagið er vorðið meiri tíðarhóskandi, og fólkatálið er vaksið skjótari, enn nakar hevði torað at droymt um.

Á lögtingsvalinum hesa ferð verða vit umleið 1000 veljarar fleiri enn á seinasta vali.

Hetta er met – og seinastu fyra árinu eru fleiri met sett.

Ongantið hava so nógv lisið og lært í Føroyum.

Ongantið hava so nógv verið til arbeiðis og so fá verið arbeiðsleys.

Ongantið hava vit havt so nógv var vinnufyrirtekur og íverksetarar.

Og ongantið hava avlopini hjá vinnuni verið so stór sum seinastu fyra árinu.

Hetta er ikki komið av sær sjálvum. Øll eiga sín lut í framgongdini.

Men hóast tøluni geva eina ábending um góðu gongdina, so siga tey kortini ikki alt, um tey standa einsamøll.

Tey siga ikki, hvussu gerandis-

dagurin hjá barnafamiljunum hongur saman, ella hvussu væl tilflytararnir gerast ein partur av samfelagnum.

Tey útgreina ikki støðuna hjá eldru borgarunum, hvussu mentanarlívið livir – ella hvussu nógv sjálvboðið arbeiði verður gjørt.

Tí hevur tað avgerandi týdning fyri meg javnan at koma í samband við tey, sum alt snýr seg um, nevniliga borgaran.

Vit frætta bara um, hvørjar avbjóðingar fólk stríðast við, um tey greiða okkum frá, hvat ið er gott, og hvat ið má gerast betur.

Tað er uppgávan hjá okkum politikarum at skapa karmarnar um samrøðuna.

Tí bjóðaðu vit herfyri foreldrum til morgunmat og prát um familjupolitikk. Tey, ið møttu, vóru serliga foreldur at børnum, ið stríðast við serligar avbjóðingar av ymsum slagi.